

8. Poglavlje

Kaskid

„Proklet bio, Elesare!“, bijesno se kodran, pritom razvalivši dio unutarnjeg zida dvorca Mystos. Proširio je dvoranu za još jednu prostoriju.

„Polako, dragi. Mogao bi nešto razbiti“, sarkastično se Tharelija. Sjedila je na prijestolju, jednom nogom prebačena preko oslonca trona i istila si nokte bodežom.

„Polako? Kako mogu polako? Elesar mi je upravo pobio cijelu vojsku Orka Tame koji su trebali napasti Adazar! Izgubio sam jednog od najboljih generala, a ti meni veliš polako?!“, Kodranovo lice pocrveni. Nekontrolirano je stao hodati u krug po dvorani.

„O čito je taj Elesar neki dobar vilenjak. Sam je sa svojim prijateljima porazio cijelu tvoju vojsku.“ Čarobnica je samo dodavala sol na ranu.

„Nije on vilenjak, on je nakaza! Mješanac vilenjaka i ovjeka!“

„Vilino ovjek? Hm...to je rijetkost. Čula sam da su privlačni.“ Tharelija si obliže usne.

„Tharelija!“

„Oprosti, Kodrane. Zanimela sam se“, zahihoše.

„Nemoguće si! Otkako si se okupala u zmajevom jajetu, osim što si vratila ljepotu, vratila si i svoju neodgovornost i razuzdanost“, dobaci joj Kodran.

„Ah, Kodrane! Ti misliš da sam lijepa! Hvala ti!“, nasmije se Tharelija, ne mareći za išta drugo što je rekao. Nije ju uopće pogodio što je Kodran izgubio polovicu vojske orka.

„Tharelija, prestani!“

„Što te muči, dragi?“, upita glumeći neznanje i zatreperi o čima.

„Što me muči?!“ Kodran se jedva suzdržavao da ne plane. Muči me Elesar! Jirhag je trebao osvojiti Adazar i spriječiti ga da zatraži pomoć čarobnjaka! No glupi ork se umislio i izgubio razum!“

„Zar on nije bio u tvojoj moći? Mislila sam da ga potpuno kontroliraš!“ upita Tharelija.

„Jesam...ali ne potpuno!“, prizna čarobnjak. „Jirhag si je umislio da je dovoljno jak da se suprotstavi Elesaru. Da stvar bude gora, na trenutak sam kroz njegove oči vidio trola. Trola! Otkud sada taj trol!? Još mi samo treba pleme trolova za vratom!“ Sjedne na stepenicu ispod trona i zabrinuto se zagleda prema tapiseriji otoka Sillwith.

„Izgleda da ti se plan raspada...“

„To si sama zaključila?!“, dobaci joj. „Previše sam se pouzdao u glupe orke! O čito su im godine u Podzemlju oštetile pamet!“

„Ne bih rekla da su glupi.“ Tharelija ustane i sjedne do Kodrana. „Što je s onim orkom kojeg si pokušao kontrolirati, a nisi mogao?“

„Misliš na Karutha? Da, on je vrlo neobičan. Ima snažnu volju. Njega nisam uspio preobraziti“, prizna Kodran.

„A opet ti je ostao lojalan“, doda Tharelija.

„Istina, on je pridobio barbare za mene i sad se spremaju napasti vilenjake.“

„Eto vidiš! Nema razloga za brigu!“, reče pa ustane i vrati se do trona. „Karuth je sigurno već napao vilenjake, a kako oni nemaju svog Elesara da ih vodi, njihove će šume pasti. Znači, vilenjaci su gotovi. Čarobnjake ćemo riješiti kasnije. Preostaju samo ljudi, a za

njih se pobrinuo Overlord. Ha, ha! Da mi je vidjeti njegovo lice kada se vrati u Podzemlje. Ne e ni sti i shvatiti što se dogodilo kada emo ga napasti s le a i pobijediti! Oh, kako je lako voditi rat“, re e Tharelija i prebaci noge preko oslonca prijestolja.

„Dok to govoriš, stvarno se ini lakom. Ali, imam osje aj da e biti suprotno.“

„To je tvoj problem, Kodrane. Previše se brineš!“

„Stvarno si posebna, Tharelija“, re e i pri e joj.

„Znam da jesam, dragi. Kada sam ja na tvojoj strani, pobjeda ti je osigurana.“ Zagrli ga i poljubi.

*

Tharelija je vratila samopouzdanje Kodranu. Otkako su joj se vratile mo i, uspjela je izlije iti njegovo oko, a usto je uvela i velike promjene u Mystosu. Preuredila je cijeli dvorac. Umjesto mra nog i vlažnog mjesta, stvorila je oku ugodno i udobno mjesto. „Ako u ja biti carica, onda u živjeti u prekrasnom dvorcu“, govorila je.

Gmazoliki se nisu bunili. Dapa e, obožavali su je. Podarila im je nov na in života. Usjevi su im rodili, dobili su toplu odje u i mo no oružje. Tharelijin status dobre carice je svakim danom rastao. Kodranu je to tako er išlo na ruku. Dok je Tharelija bila zaokupljena gmazolikima, on se mogao brinuti o važnijim stvarima i ratu.

Kodran je sljede e jutro do ekao u šetnji mo varnim kraljevstvom. Gmazoliki stanovnici su mu se klanjali, a vojnici su uzvikivali njegovo ime. I sve to bi zadovoljilo svakog...osim Kodrana. Sva ta lojalnost i pažnja gmazolikih nije mu bila dovoljna. On je želio vladati cijelim Sillwithom, a ne samo Mo varom.

Osim toga, jedina ve a želja bila mu je osveta. Osveta Elesaru! Kodran bi svako toliko stao na balkon i gledao prema zapadu. ekao je novosti iz Valinndora jer u zadnje vrijeme nije uspijevaao uspostaviti kontakt s Karuthom. Svaki put kada bi se goblin-skauti vratili s izvi anja, nestrpljivo je ekao vijesti. No, one su bile kao i sve dosad - nema promjena.

Ovo jutro nije se razlikovalo od drugih. Kodran se povukao u dvoranu i sjeo na prijestolje. Goblin-skaut se vratio s izvi anja i prišao mu.

„Gospodaru, vijesti sa sjevera.“

„Da pogodim, nema promjena“, mrzovoljno e Kodran.

„Naprotiv! Barbari su se pobunili“, re e goblin.

„Što?“, to nije bila vijest kakvu je priželjkivao.

„Uo ili smo veliku skupinu barbara na elu s poglavicom kako idu prema Mo vari. Naoružani.“

„Budale! Oni e mene napasti. Dovedite mi gmazolikog generala. Vrijeme je da izbrišemo barbare sa Sillwitha“, re e Kodran.

„Na zapovijed, gospodaru!“ Goblin-skaut se pokloni i otr i. Prošao je pored Tharelije koja je bila naslonjena na vrata. Zagonetno je gledala Kodrana, itaju i mu misli.

„Zna i, prevario si poglavicu barbara lažnim blagom?“

„Da. Umjesto zlatnika i dragog kamenja, dobili su hrpu blata i kamenja“, nasmije se Kodran, ponosan na sebe.

„Ti si jedan mali prevarant“, re e Tharelija.

„Priznajem da nisam svetac!“

„To sigurno nisi. Što eš napraviti s ljutitim poglavicom?“

„Što drugo...ubiti u ga!“, re e Kodran.

„Ti si promašio zanimanje, dragi. Umjesto arobnjaka, trebao si biti krvnik“, re e Tharelija i zagrla ga.

„Samo izazivaj. Još mi samo...“ Nedaleko od njih začuo se lom stakla.

„Je li to u dvorani za sastanke?“, zapita se Kodran, pa oboje pohitaju do izvora zvuka. Na stolu su bile krhotine golemog svijetljaka koji se otkinuo sa stropa, a usred njega bila je posuda s tekućinom.

„Otkud to ovdje?“, udila se Tharelija.

„Što je to?“, upita Kodran.

„To je sredstvo kojim se Overlord služi za kontakte na daljinu.“ arobnjak joj osjeti strah u glasu.

„Što to, do vraga, radi ovdje?!“, upita Kodran na što se tekućina iz posude uzdigne, stvorila blistavi vodeni zid i pred njima se pojavi Overlordova slika.

„Kodrane!“, zovne ga Overlord.

„Misliš da nas vidi?“, upita Kodran tiho.

„Naravno da nas vidi!“, re e Tharelija koja se sakrila iza njega.

„Kodrane!!!“, još glasnije re Overlord.

„Što je?!“, Kodran se pravio da je miran i pribran.

„Zašto se skrivaš u Moje vari, umjesto da napadaš vilenjake!?“

„Tko kaže da se skrivam, Overlorde? Moji orci ih upravo napadaju!“

„Ne mogu vjerovati da tvoju vojsku predvode bezumni orci! Ne eš uspjeti poraziti vilenjake, baš kao što nisi ni arobnjake!“, re e Overlord.

„Kako zna...? Odakle ti to?!“

„Ja znam sve, Kodrane! Kao što znam da si mi oteo Thareliju!“

Tharelija koju je obuzeo panični strah poput malog djeteta pobjegne u svoje odaje, ostavljajući i Kodrana samog. Ni Kodranov strah nije bio ništa manji, ali on se skamenio i nije se mogao pomaknuti s mjesta. Znoj mu se slijevao niz lice dok je stajao ispred Overlordove slike.

„Thareliju? Koju Thareliju?“, slagao je Kodran.

„Ne igraj se sa mnom, arobnjako! Vještica koja mi je priskrbila neviđenu moć sada je kod tebe. Platiti ćete mi za to što ste mi ušli od Podzemlja! Nakon što se riješim ljudi, dolazim po tebe!“

„Overlorde, slušaj me...“

„Ne! Gotovo je Kodrane! Pozdravi se sa svojim mizernim životom!“

„Overlorde, ne možeš mi to uiniti“, očajnički re Kodran ni sam ne vjerujući u svojim riječi.

„Mogu...i hoću!“ Slika iznenada nestane i tekućina se razlije, pritom smočivši Kodrana.

Kodran je i dalje nepomično stajao. Kapljice vode su mu se slijevale niz lice. Osjećao je kako mu hladnoća struji tijelom, a noge kao da su mu urasle u kamen. Overlord ga je zadržao. Zar ga se zbog toga toliko bojao? Da, to mora biti to. Ipak je on Kodran Mračni! On se nikoga ne boji. Onim je taj osjećaj prevladao, strah je nestao i zamijenio ga bijes.

Tharelija je provirila iz susjedne sobe i tiho ga upitala:

„Je li otišao? Kako je prošlo?“

Umjesto da odgovori, Kodran zgrabi posudu i baci je na drugi kraj sobe. Pritom je ispustio vatrenu kuglu i raznio stol.

„Tako loše, ha?“ Tharelija ga pokuša oraspoložiti, ali uzalud.
 „Što si on umišlja?! Vidjet e on. Nitko tako ne razgovara s Kodranom Mra nim!“, bijesno e Kodran.

Tog trenu u dvoranu u e goblin-skaut. „Oprostite, gospodaru. General Karuth...“ Ali, Kodran je još bjesnio, pa je nesvjesno uperio ruku u goblina i na mjestu ga spržio.

„Dragi, smiri se!“, uzvikne Tharelija.

„Prokletstvo! Budala. Zar nije vidio da sam ljut. Lijepo sam rekao da me ne smetaju kada sam ljut!“

„No, no. Polako. Smiri se“, Tharelija ga primi za lice i poljubi. “ Ne treba nam Overlord. I onako bismo se okrenuli protiv njega.“

„Ma ne ljutim se zbog toga, ve zato što sam spalio ovog skauta, a nisam uo vijest“, re e Kodran.

„Bez brige, možda uspijem nešto izvu i iz njegovog tijela“, re e Tharelija, ali trupla nije bilo nigdje. „A gdje je?“

„Spržen! Prejako sam iskoristio vatru. Sad ne znam što se doga a kod Karutha, a ni sam ne mogu doprijeti do njega!“, bunio se Kodran.

„Sigurno je pobijedio vilenjake i na putu susreo Elesara, pa ga, onakvog slatkog, dovodi u kavezu“, pretpostavi Tharelija.

„Slatkog? Ti ni ne znaš kako on izgleda!“

„Ups. Zar sam to rekla na glas?“, zahiho e Tharelija.

„Nikad se ne eš promijeniti!“ Za udo, ovakav razgovor s Tharelijom ga je umirio. Ili je to možda ona bacila ini na njega? Nije ga bilo briga.

„I zato mi ne možeš odoljeti“, odmahne Tharelija i uputi se u svoje odaje, pritom zamamno njišu i bokovima.

„Ta arobnica je stvarno posebna“, pomisli Kodran ne skidaju i pogled s Tharelije. „A sad se moram pobrinuti za barbare.“

*

Barbari nisu predstavljali nikakav problem Kodranu i njegovoj vojsci gmazolikih. Nekada plašljivi gmazoliki s drvenim kopljima postali su neustrašivi ratnici opremljeni ma evima, sjekirama i dobrim oklopima. No, samopouzdanje im je ipak najviše podizala golema hidra, Kodranova sedmeroglava ljubimica, koja je barbarima samom svojom pojavom utjerivala strah u kosti. Kodran je uložio mnogo u tu hidru. Nekada prosje ene visine s tri glave, sada je bila visoka kao dvorac i imala sedam strašnih glava. Ona sama bila je dovoljna da uguši barbarsku pobunu.

Kodran je s lako om odbio napade barbara i napokon zadovoljio svoj ego. Vratio se u Mystos pun sebe.

„Draga, stigao sam ku i! Ovo je bio još jedan sjajan dan“, zadovoljno e, ali, umjesto Tharelije, kod prijestolja ga do eka samo njegova jeka. „Tharelija!“, zovne ponovno. Ništa. „Gdje li si, ženo!?“ nitko mu ne odgovori. Prišao je prijestolju. Smiješak mu nestane s lica i ponovno se pojavi njegovo mrzovoljni izraz. Nervozno je lupkao prstima po naslonja u. „Gdje si nestala, vještice jedna!?“ uzvikne i baci posudu s vo em na drugi kraj dvorane.

Kraji kom oka ugledao je slugu kako pokušava neprimjetno izi i iz prostorije.

„Hej, ti! Dolazi ovamo!“, zamahne rukom i privu e gmazolikog do sebe. Zgrabi ga za vrat i gnjevno upita. „Gdje je Tharelija?!“

„Ne znam, gospodar!“, jedva izusti sluga. „Kada ste vi ošli, gospodarica je rekla da mora izravnati ra une sa svojim kolegama i povukla se u svoje odaje, to je sve! Molim vas, gospodaru, poštedite me!“

Kodran je neko vrijeme gledao u bespomo nog slugu ne ispuštaju i ga iz ruke. Na kraju popusti stisak i re e: „Gubi mi se s o iju!“

Sluga iskoristi priliku i dade petama vjetra. Znao je kakav je njegov gospodar kad je ljut.

arobnjak zgrabi vr i nato i vino u pozla eni kalež. Izi e na balkon i nasloni se na ogradu. Gledao je u kalež, razmišljaju i o Thareliji.

„Glupa o jedna...zar misliš sama protiv cijelog Adazara? ak ni ti nisi toliko mo na. Ah, kako si naivna... Još ako je Elesar tamo, Smrt e te brzo na i.“ Na spomen Elesarova imena Kodranovo oko nije zatitralo, no on ga svejedno nesvjesno dotakne prstima. „Hvala ti na oku, Tharelija“, zahvali se i osmjehne. „Barem nešto dobro od tebe“, Podigne kalež nazdravljaju i Thareliji i ispije vino. „Bili bismo dobar par“, ostavi kalež na ogradi i povu e se u svoje odaje.

Nije ga brinulo ho e li Tharelija poginuti od ruku arobnjaka, Elesara ili nekog tre eg. To više nije smatrao svojom brigom.